

[Aase Olesen]

stilling, og borgeren skal på mere enkel måde kunne drage nytte af de offentlige servicetilbud. Ministeren sagde i sit svar til mig, at man allerede er i fuld gang med det. Jeg vil godt spørge: hvad har man da gjort? Har man ryddet op i reglerne, som man gerne vil? Når man læser bilaget til den redegørelse, har socialministeriet gjort en masse, men ikke noget specielt ved det her.

Jeg vil godt spørge, hvordan man skal forklare borgeren, der altså let skal kunne forstå det, at der skal være forskel på det husstandsbegreb, man lægger til grund for tildeling af børnetilskud, og det husstandsbegreb, man lægger til grund for tildeling af ungdomsydelse. Hvordan skal jeg gå ud og forklare en familie, at så længe børnene er under 16 år, er det de biologiske forældres indtægt eller den biologiske forældremyndighedsindehavers indtægt, der gælder, men når man skal have ungdomsydelse, træder pludselig en helt anden person ind, nemlig den sammen med moderen boende stedfader f.eks., for nu at tage det typiske tilfælde? Hvordan skal borgeren forstå det? Og hvad har socialministeren gjort for at gøre det konsekvent og forståeligt? Jeg synes altså, at der mangler en del dér.

Ministeren sagde, at man jo ikke skal se på selve udtrykket; det spiller ikke nogen rolle, hvilket udtryk man bruger.

Det er jeg ganske enig i. Men det afgørende er altså også, at indholdet i begrebet er forskelligt i de forskellige lovgivninger. Nogle steder taler man om fast samliv eller samboende i 2 år, nogle steder 3 år og andre steder 5 år, ja, vi har såmænd haft et ændringsforslag engang fra en indenrigsminister – vi fik godt nok lavet det om – hvor man ville definere ugifte samboende på en sådan måde, at det var nogle, der havde et eller andet tilfælles, men at de ikke nødvendigvis skulle have samme adresse. Det var jo en interessant udlægning af begrebet papirløse. Derfor må vi nok sige, at det hele flyder temmelig meget. Man kunne altså godt, selv om man ikke kan komme frem til et entydigt begreb, finde frem til nogle få enkle modeller, og det er faktisk det, vi sigter på.

Herefter vil jeg gerne henvende mig til ordførerne, som var inde på nogle forskellige betragtninger.

Hr. Qvist Jørgensen mente, at der var tvivl om, hvorvidt udvalget – og det må altså være

socialudvalget – kan skaffe de oplysninger, som ægteskabsudvalget ikke kunne skaffe. Det mener jeg sådan set ikke at der behøver at være tvivl om; det er alene et ressource-spørgsmål. Ægteskabsudvalget har haft uhyre lidt hjælp, altså sekretærhjælp, man har haft meget få midler, formoder jeg, at arbejde med, og derfor var der simpelt hen ikke sekretærer eller ekspertbistand til rådighed, så vi i ægteskabsudvalget kunne få lavet det store tværministerielle undersøgelsesarbejde, som vi i virkeligheden havde efterlyst. Nu har man altså kun fået denne lidt summariske eller lidt stikprøveagtige opremsning, som jeg har optrykt som bilag til mit forslag.

Jeg ved ikke, hvorfor regelsanering ikke er et godt udtryk. Når vi anvendte det, var det måske, fordi vi håbede på, at ministeren og regeringen ville følge deres egen megen snak om regelsanering op. Derfor anvendte vi det udtryk. Det kan da godt være, jeg havde anvendt et andet udtryk, hvis vi havde haft en socialdemokratisk regering. Det har vi som bekendt ikke lige for øjeblikket. Jeg synes altså ikke, vi behøver at være så pessimistiske, som den socialdemokratiske ordfører var. Jeg synes, det vigtigste var, at han sagde, han var positiv.

Jeg er selvfølgelig ked af, at både den konservative ordfører og venstres ordfører var enige om, at man var nødt til at afvente udvalget. Jeg har, som jeg har sagt, mine tvivl om, hvorvidt det udvalg egentlig er kommet rigtigt fra start, men jeg håber, at denne debat måske har kunnet være med til at afstikke en kurs.

Jeg vil meget gerne være med til at diskutere både den privatretlige og den offentligretlige forsørgelsespligt. Det er i og for sig et af formålene med dette beslutningsforslag, og jeg ser altså hen til, at vi får denne diskussion ud fra de positive tilkendegivelser, som kom også fra de følgende ordførere, både CD og fremskridtspartiet og kristeligt folkeparti.

Jeg er ganske enig med hr. Arne Bjerregaard, når han kritiserer reglerne om samordningsfradrag. Det radikale venstre vil gøre sit til at prøve at få belyst mulighederne for efterhånden at komme denne anakronisme til livs, for det er jo en anakronisme, og den rammer selvfølgelig specielt ægtefæller.

Der er mange andre eksempler på, hvordan man i urimelig grad udvider forsørgel-